

UKRAINIAN PORTRAITS

Valentyna Davydenko

УКРАЇНСЬКІ ПОРТРЕТИ

Валентина Давиденко

Тіціані Колуссо

Ніби з далекого пагорба світить той видолинок:
із стеблом незабудок дівча у ситцевім платтячку,
тримає симетрію тонких зап'ясть — бо мене малює мій тато.
Платтячко ним і скроєно, кожна складочка незабудкова,
швидко зметав. Чарівне, як скоропис.
Під лапатим фікусом, ще не затінена смутками,
я надто далека, щоб любити якийсь живопис.
Але я люблю Творця — мого тата і всі його портрети.
Їх несе ріка пам'яті моєї древньої Артанії,
де колись розкопали римські монети.
(А вчора кораблі ще з порту не вийшли,
як над ними знову збили ракету).
Моя бабуся колись відв'язала лише човна у повінь
й порятувала усю сім'ю.
Та для сусідських дітей діставала зі сховку сушені вишні.
(В голодну весну її батько варив собі юшку із пирію).
Раніше мав хлібні ниви й велику родину.
Повітова інспекція його навіть нагородила
за щире золото колосисте і труд до сьомого поту.
Та весна 33-го завершила роботу
і склала прадіду руки на грудях.
...І доки з порту не вийшли кораблі,
де сяє — пересипається в трюмах
золото нив моїх предків, в це стопам'ятне літо,
космічне століття
двадцять другого року
я ношу лише одне плаття з незабудковим цвітом.
Майже уникаю рим, але тримаю симетрію
тонких зап'ясть. Для пера і сагайдака стріл.

25.07.2022 р.

Наталія Кондратьєва «Молитва про хлібні ниви та золото колосисте»
Серпень 2022

Тіціана Колуссо

Коли я була колоском пшениці

коли	танцювала	ми були
я була	з іншими	мільйони
стиглим	огорнутими	золотих
колоском	сонцем	фрагментів

блискітки у хвилях світла
потім нас зрізали і склали в снопи
ми рушили шляхом
корисної і доброї долі
дитинство лущеного зерна було коротким
ми стрибали в обіймах на решетах
в куряві дворів, полові
потім у мішках древньою

хлібною дорогою,
тисячами на нескінченних шляхах
на колесах або в котках кораблів
поспішали на обряд помелу
та пахощів хліба.
Та цього разу наш шлях
обірвався в похмурих силосах
і сараях убогих боліт
приголомшених гуркотом бомб
настирливих, мов сковані темні бурі,
щоб пробивати дахи, щоб висипати
щєбінь, пил і дощ
у тепле черево нашого притулку.
Мішки, які мали швидко діставатися
по всьому світу до теплих печей,
продірявлені; там усередині
ми рухаємося безглуздим
маршем війни.
Тільки пацюки побачать наш кінець,
тоді як ми тільки мріяли
стати хрумкими скибочками
снеками і печивом, дивною піщею,
африканськими хлібцями,
водночас блюдом і стравою; хлібом
освяченим для кожної церемонії,
для кожного випадку, в якому життя
піднімається легко в священному мирі.

(присвячено Валентині Давиденко)
переклад з італійської Валентини Давиденко